

နယ်ခြားတစ်ခွင် ခရီးရှည်လှည့်လည်ခဲ့စဉ်က

အသက်ကယ်သည့် အူလိုင်ပင်

ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၃-ခုနှစ်၊ မေလ၊ အမှတ်-၂၄၊ ၅၀-၂၇-၃၀ အထိ။

သာယာလှပသော ရှုဂရင်းဂါးရွာမှ ရှေ့ခရီး ဆက်ရပေတော့မည်။

တနည်းအားဖြင့် ဇာတိမာန် ထက်သန်သော ဒူးလင်းတိုင်းရင်းသားတို့နှင့်ခွဲကြဲရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။ ဒူးလင်းလူကြီးများသည် ဒေသထွက်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ လာပေးယင်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုကြသည်။ ဒူးလင်းအမျိုးသမီးကြီးများက စားစရာ ယူလာကျွေးသည်။ သုံးရက်ခန့် သူတို့ရွာတွင် တည်းခိုလိုက်ရသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီး ဆွေမျိုးရင်းချာလို ဖြစ်သွားကြသည်။

ဒူးလင်းလူလင်ပျို၊ လုံမပျိုများကမူ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ရှေ့ခရီးဆက်ရန်အတွက် လိုအပ်နေသော ဝန်စည် စလည် သယ်ယူပို့ပေးရန်အလို့ငှာ လုပ်အားပေး ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပလိုင်းတောင်းကြီးများလည်း တပါတည်း ယူလာကြ၏။ ပစ္စည်းများကို ပလိုင်းတွင် စနစ်တကျ ထည့်ပြီး မိုးလုံအောင် ဝါးဖတ်ဖြင့်အုပ်မိုးကာ နဖူးမှသိုင်းလွယ်သယ်ဆောင်ကြမည်။

ရွာလူကြီးတဦးက မိမိတို့အဖွဲ့၌ ပါလာသော ပစ္စည်းအားလုံးကို အရွယ်အစားအလိုက်၊ အလေးချိန်အလိုက် သင့်တော်သလို ခွဲဝေကာ ညီညီညာညာ တပုံစီ တပုံစီ စုပုံပေးသည်။ ပစ္စည်းတပုံလျှင် အကြမ်းအားဖြင့် အလေးချိန်ပိဿာ ၂၀ မှ ၂၅ ခန့် လေးမည်။ ပြီးလျှင် လုပ်အားပေးမောင်မယ်များအား တဦးစီ ခေါ်၍ ပစ္စည်းတပုံစီ သေချာစွာ အပ်နှံလေသည်။ ကျောင်းပိတ်ထားသဖြင့် လုပ်အားပေးများတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားအများအပြား ပါဝင်လာကြသည်။ အချို့မိန်းကလေးများမှာ နုနုနုနုနု ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန်ပြန် ရှိသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်၍ ဖြစ်ပါမည်လား။ ပစ္စည်းလေးလေးပင်ပင် သယ်မှသယ်နိုင်ပါ့မလားဟုစိုးရိမ်မိသော်လည်း သူတို့ကတော့ မည်သို့မျှ ဖြိုပုံမရ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး အချင်းချင်းစကားစမြည် ပြောယင်း သယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများမှာ အလေးချိန်ပေါင် ၆၀ မှ ၈၀ ထိပင် သယ်နိုင်ကြောင်း အံ့ဩစရာ တွေ့ရှိရသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသခရီးသွား၌ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသည်ကြောင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှာ အဓိကပြဿနာ ဖြစ်လာလေသည်။ လမ်းများမှာ ယာဉ်သွား၍ ရသော ကားလမ်းမဟုတ်ချေ။ အချို့တောင်ပေါ်လမ်းများမှာ ခြောက်ပေခန့် ကျယ်ပြီး အဆင်းအတက် ပြေပြစ်သဖြင့် မြင်းနှင့်လားဝန်တင်များ ကောင်းစွာ သွားလာနိုင်သော်လည်း အချို့မှာ သုံးပေ၊ လေးပေခန့်သာ ရှိသည်။ အချို့မှာ တောင်ဆင်းတောင်တက် ခက်ခဲသဖြင့် လားသွား၍မရ။ ခြေကျင်ခရီးပင် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရလေသည်။ တဖန် တောင်တခုမှဆင်း၍ တောင်တခုသို့ ဖြတ်ကူးသည့်နေရာများတွင် အများအားဖြင့် မတ်စောက်သော မြစ်ချောင်း၊ လျှိုမြောင်စသည်တို့ ရှိတတ်သည်။ ထိုအခါ ကြိုးတံတားဖြင့်သာ ကူးရသည်။ အချို့ကြိုးတံတားသည် ဝန်တင်လား ဖြတ်ကျော်၍ရသော်လည်း အချို့မှာ မရကြချေ။ ထို့အပြင် ဤဒေသဝယ် ဝန်တင်လား ရရေးကလည်း အလွန်ခက်ခဲလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် တနေရာမှတနေရာသို့ လူဖြင့် ထမ်းသယ်ပို့ပေးခြင်းသည် လွန်စွာအရေးပါလှသော ပို့ဆောင်မှုတရပ် ဖြစ်လာလေသည်။ သို့သော် အထမ်းသမား လုံလုံလောက်လောက် ရရှိရေးကလည်း မလွယ်ကူလှ။ အချို့ရွာကြီးလျှင် ရနိုင်ကောင်း ရနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အချို့ရွာများမှာ အိမ်ခြေလေးအိမ်ငါးအိမ်သာ ရှိသည်။ သည့်အပြင် အိမ်ခြေနည်းရသည့်အထဲ လူကြီးရော ကလေးပါ တောင်ယာသို့ သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေတတ်သဖြင့် ရွာတွင် လူမကျန်တော့အောင် ရှိတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်ပင်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ခံအဆင့်ဆင့်ဖြင့် အချိန်လုံလောက်အောင်ယူပြီး တင်ကြိုစီစဉ်ထား၍သာ ယခုကဲ့သို့ သွားရေးလာရေး ချောမောပြေပြစ်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ရွာမှအထွက် စမ်းရေအိုင်စခန်းတွင် အပင်အနေအထားအရ ထန်းပင်လိုလို ကွမ်းသီးပင်လိုလို ပုံ သဏ္ဍာန်တူသော်လည်း ပင်စည်တုတ်ခိုင်လှသော အပင်များကို တွေ့ရသဖြင့် အမတ်ကြီးဦးဇန်ထဆင်အား ဘာ ပင်တွေလဲဟု မေးမိသည်။

"ဒီအပင်တွေဟာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေရဲ့အသက်ကယ်တဲ့အပင်တွေခင်ဗျ"

"ဟုတ်လား။ တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ နည်းနည်းရှင်းပြဦးမှပေါ့"

"ကျွန်တော်တို့ ကချင်စကားနှင့်ဒီအပင်ကို အူလိုင်လို့ ခေါ်တယ်။ မြန်မာလို ဘယ်လိုခေါ်မလဲတော့ မသိဘူးပေါ့။ သူ့ကို စိုက်ရတာ မလွယ်ဘူး။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက တယုတယစိုက်ပျိုးရတယ်။ အလေ့ ကျပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အစိုဓာတ် အမြဲရတဲ့နေရာမှာ စိုက်လို့ဖြစ်တယ်။ ခုမြင်ရတဲ့အပင်တွေဟာ အမြင့်ပေ ၂၀ ကနေ ၃၀ လောက်ထိရှိလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုယင် သူတို့အသက်က မငယ်တော့ဘူး။ အောက်ထစ် ၁၂ နှစ်ကနေ အနှစ် ၃၀ ကြား ပျမ်းမျှအသက် ၂၀ ရှိနေကြပြီပေါ့"

"နေပါဦး...သူတို့က ဘယ်လို အသက်ကယ်မှာတုံး"

"ဒီလိုပါ။ ဒီအူလိုင်ပင်ကို စိုက်ရတဲ့သမိုင်းကြောင်း ပြန်ကြည့်ယင် ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်မှာ တောင် ယာတခုတည်းပေါ်မှာ မှီပြီး အသက်ရှင်ခဲ့ရတာဟာ ဟိုးရှေးရှေးပဝေသဏီကတည်းက ဆိုပါတော့။ တောင် ယာအတွက် တောမီးရှို့လို့မရဘူး။ မီးရှို့ရပြန်တော့လည်း အကုန်လုံး မလောင်တော့ လိုအပ်တဲ့ဩဇာဓာတ်မရ၊ မြေကလည်း ကောင်းကောင်း ပြုပြင်လို့မရဘူး။ မိုးရွာတဲ့နှစ်ကျတော့လည်း မီးကတော့ စိတ်ကြိုက်ရှိနိုင်ပါ ရဲ့။ ဒါပေမယ့် အပင်တွေ ကြီးထွားဖို့ကျတော့ လိုအပ်တဲ့ရေက မရလို့ မရှင်သန်ကြပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့် တောင် ယာအဆင်ပြေဖို့ အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူးပေါ့။ ဒီအပြင် တောင်ယာ တခါခုတ်ပြီးယင် တနေရာ ရွှေ့ ပြောင်းရတယ်။ နောက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြာမှ ဒီခုတ်ပြီးသားနေရာကို ပြန်လာလုပ်ကိုင်လို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ လူဦးရေတိုးလာတာနဲ့အမျှ တောင်ယာလုပ်ကွက်ကလည်း ရှားရှားလာတော့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရွာတွေ အတည်တကျ မတည်နိုင်။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရှားပြီး ပြောင်းပြောင်းသွားကြတာဟာ ကျွန်တော်တို့ တောင် ပေါ်ဒေသရဲ့အခြေခံစီးပွားရေး ဆိုရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ တောင်ယာစနစ်ကနေ အမြဲတမ်း လယ်ယာစနစ်ပြောင်းရေးဟာ အဓိကလိုအပ်ချက်ပဲ။ အဲ ဒါအတွက် လှေကားထစ်လယ်ယာဟာ တောင်ပေါ်ဒေသစီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ သော့ချက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ထင် တယ်။ နေပါဦး။ အူလိုင်ပင် အကြောင်းက ဘယ်ရောက်သွားတုံး"

"လာမယ်လေ။ အဲဒီလို အဓိကသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တောင်ယာစနစ်က မသေချာ မရေရာတဲ့အပြင် တခါ တခါ ဝါးတောတွေသုဉ်းပြီး ကြွက်တွေ မကြိုဖူးအောင် သောင်းကျန်းကြပြန်တော့ လူတွေမှာ စားစရာ ဘာမှမရှိဘူး ဖြစ်သွားတတ်တယ်"

"ကျွန်တော်တို့ အညာမှာလည်း ရှေးတုန်းက ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့အခြေအနေဆိုးမှာ ဟောဒီအူလိုင် ပင်ဟာ အသက်ကယ်တာပါ။ အူလိုင်ပင်ကို အသုံးလိုတဲ့အခါမှာ အရင်းပိုင်းက ခုတ်လှဲပြီး အထဲက အူတိုင်ကို ပါးပါးလှီး အခြောက်လှန်းပြီး အမှုန့်လုပ်ထားရတယ် စားခါနီးတော့မှ ဂျုံမှုန့်လို ထမင်းအဖြစ် လုပ်စားရပါ တယ်။ နောက်တနည်းကတော့ အူလိုင်ပင်ကို ဖြတ်တောက်ပြီး ရေထဲမှာ စိမ်ထားရတယ်။ ရက်ကြာလာတော့ ရိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ရေနင့်နယ်။ အရည်ကို ပိတ်နဲ့စစ်ပြီး တရုတ်တွေ ပဲတို့ဟူးလုပ်သလို လုပ်စားရ တယ်"

"အူလိုင်ပင် စိုက်မထားတဲ့လူတွေကျတော့ ဘာနှင့်အသက်ဆက်ကြတုံး"

"တောင်ပေါ်မှာတော့ တောင်ယာစပါးအတွက်ဟာ အများအားဖြင့် မိသားစုရဲ့တနှစ်တာဝမ်းစာတော့ မဖူလုံတာ များတယ်။ ဒီတော့ တဘက်ကလည်း ပြောင်းတို့၊ လူးဆပ်တို့ စိုက်ပြီး ရောစားရတယ်ခင်ဗျ။ အသက်ကယ်တဲ့အူလိုင်ပင်ကတော့ အလွန်အလွန်အရေးကြီးမှ မတတ်သာတော့မှ ခုတ်လှဲစားကြတာပါ။ နောက်ပြီး အူလိုင်ကလည်း ခုစိုက် ခုစားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ၁၂ နှစ်သား အူလိုင်ပင်ရဲ့အမြင့်ဟာ ပေ ၂၀ ခန့်ရှိတယ် သူ့ရဲ့အချင်းက တပေခွဲခန့်ရှိလာမယ်။ ဒီတော့မှသာ သူ့ကို ဝမ်းစာအဖြစ် စားလို့ရတာပါ။ ဒီပြင်အခါမှာ တောင်ယာစပါး မလုံလောက်လို့ရှိရင် တောထဲက သစ်ဥသစ်ဖုနှင့်လည်း အသက်ဆက်ကြပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဝမ်ဘာသာစကားနှင့် "ကဒွန်းနိုင်" (Kadun Nai)ခေါ်တဲ့ ပီလောပီနဲရယ်၊ အထွတ် (Ahtup) ပင်၊ ရှင်စစ် (Shing Sip)ပင်၊ ရှင်ငန်း(Shingan)ပင်တွေကရတဲ့သစ်မြစ် သစ်ဥတွေကလည်း စားလို့ရပါတယ်"

"အဲဒီအပင်တွေက တောထဲမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာလို့ တွေ့ပါ့မလား"

"တွေ့ပါတယ်။ တချို့အပင်တွေက တောထဲမှာ ဆိုပေမယ့် ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ဗျ။ သတ်မှတ်ထားတယ်။ အချို့အပင်ကျတော့ အူလိုင်လိုပဲ တမင်တကာ စိုက်ပျိုးထားလေ့ရှိကြတယ်။ ဥပမာ - အထွတ်ပင်ဟာ အချင်း ၆ လက်မ၊ အမြင့်ပေ ၁၅ မှ ၂၅ ပေဆိုရင် အူလိုင်လိုပဲ လုပ်စားလို့ရပြီ။ ဗမာလိုတော့ ဘယ်လို ခေါ်မလဲမသိဘူး။ သူ့အပွေးကတော့ မှန်ကူကွက်ပုံသဏ္ဍာန် ပေါက်နေတယ်လေ"

"နေပါဦးဗျ။ တောင်ယာစိုက်ပျိုးတာမှာ စပါးအထွက်နှုန်းက ညံ့ကိုညံ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းစာ မလုံလောက်တာမှာ ဒီပြင် အကြောင်းအချက်တွေ ရှိနေသေးလို့လား"

"ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီကော။ တောင်ယာစနစ်ဟာ အားလုံးညီညွတ်သွားယင် သိပ်စပါးထွက်တာပေါ့။ မြေကြီးက တောကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ပေါ်ထွက်လာတဲ့တောရိုင်းမြေမို့ မြေဩဇာက သိပ်ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး ခုတ်လှဲထားတဲ့သစ်ပင်တွေ မီးရှို့လို့ရတဲ့ပြာကလည်း ဓာတ်မြေဩဇာ ပြာဓာတ်ပါလို့ အကျိုးသက်ရောက်တယ်။ မီးကောင်းကောင်းရှိနိုင်ပြီး မိုးမှန်တာနှင့် သူက စပါးတတင်းစိုက်မှာ တင်း ၆၀ လောက်ဆိုတာ အသာလေး ထွက်တာပေါ့။ အင်း...မိုးသိပ်များလို့ တောင်ယာ မီးကောင်းကောင်း မလောင်တဲ့နှစ်မှာ တတင်းစိုက်မှာ တင်း ၂၀ ကနေ တင်း ၄၀ လောက်ထိသာ ရတော့တယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်းတော့ အခြေအနေဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတယ်ဆိုတာလည်း တသက်တခါလောက်မှ ကြုံရမယ်ထင်တယ်"

"ယတိပြတ် ပြောလို့မရဘူးလေ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ တောင်ယာစပါး အောင်မြင်တယ်ဆိုပေမယ့် တခြားအဖျက်အဆီး အနှောင့်အယှက်တွေက ဒုနဲ့ဒေး ရှိနေသေးတော့ တနှစ် တနှစ် တဝမ်းစာလေးရဖို့ မနည်းကြိုးစားရပါတယ်"

"ဘာတွေ ဖျက်နေလို့တုန်း"

"ဥပမာ - တောတိရစ္ဆာန်တွေက တကောင်ချင်းရော၊ အုပ်စုလိုက်ပါ စပါးပေါ်ချိန်မှာ လာဖျက်ကြတယ်လေ။ စပါးမှည့်ပြီဆိုတာနှင့် ပိုးအမျိုးမျိုးက ကျသေးတယ်။ တောကောင်ဆိုတာမှာ တောဝက်တို့ ဝက်ဝံတို့၊ မျောက်တို့၊ တောကြက်တို့၊ စာကလေးအုပ်စုတို့၊ ကြက်တူရွေးအုပ်စုတို့ စုံလို့ပေါ့။ တချို့နေရာကျတော့ စပါးသိမ်းချိန်မှာ မှိုရောဂါက အပင်မှာ စွဲကပ်လာတတ်ပြန်ပါတယ်။ မှိုရောဂါ ကျပြီဆိုတာကို သိနိုင်တာက ပထမစပါးပင် အရွက်ကလေးတွေ စိမ်းလန်းနေရာက တဖြည်းဖြည်း အဖျားပိုင်းကစပြီး ခြောက်သွေ့ဖူးရောင်လာတာနှင့် အသီးမလိုက်တော့ပဲ လုံးဝပျက်စီးသွားပါလေရော။ ခုလို မှိုရောဂါ တောင်ပေါ်မှာ ကျရောက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ စိုက်ပျိုးတဲ့မျိုးစပါးမှာ ရောဂါပါလာတာလည်း ရှိတယ်။ တချို့နေရာမှာတော့ စိုက်ပျိုးတဲ့မြေကြီးထဲမှာကို ဒီရောဂါက ရှိနေပြီ။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လည်း စိုက်ခင်းရဲ့အနီးအနားတဝိုက်မှာ ရောဂါရှိနေတဲ့အပင်က ကူးစက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့"

"စုံလိုပါလား။ နောက်ထပ် ရှိသေးသလား "

"ကျန်သေးတယ်လေ။ ပိုးမွှားတွေ ကိုက်လို့လည်း ပျက်သေးတယ်ဗျ။ အထူးသဖြင့် ငမြောင်တောင်တို့ ရွက်လိပ်ပိုးတို့ဟာ အဆိုးဆုံးပေါ့။ စပါးတမျိုးတည်း ပုံအောလို့ မရနိုင်တာကြောင့်ရယ် နောက်ပြီး တောင်ပေါ်မှာက ဝယ်စားဖို့ ဈေးကလည်း မရှိ၊ သီးခြားလည်း မစိုက်ကြလေတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ပါ ထောင်ယာမှာ တခါတည်း ရောစိုက်လေ့ရှိကြတယ်။ ဗူး၊ ဖရုံ၊ ငရုတ်၊ သခွားတို့၊ ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥ၊ ကန်စွန်းဥတို့၊ နှမ်း၊ မုန် ညင်း၊ မုန်လာ၊ ဆလပ်၊ အာလူးတို့ ပါပါတယ်။ တချို့နေရာမှာတော့ စပါးအစား ပြောင်းတို့၊ လူးတို့၊ ဆပ်တို့ကို ပြောင်းလဲ စိုက်ကြလေ့ရှိတယ် "

"အေးဗျာ၊ တောင်ပေါ်မှာ ဘဝရပ်တည်ဖို့အတွက် ရုန်းကန်ရတဲ့အတိုင်းအတာဟာ အတော်ကြီးမားတာပေါ့နော် "

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှုဂရင်းဂါးရွာမှ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော ဒူးလင်းတိုင်းရင်းသားများအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။ ကောင်းလူတောင်ကြီးကို စတက်ကြ၏။ ယမန်နေ့က သွားရောက်လေ့လာခဲ့သော ကောင်းလူခံတပ်ဟောင်းနှင့်ကောင်းလူရွာဟောင်းအနီးမှ ဖြတ်သွားရသည်။ ၎င်းတိုင်းများနှင့်ယနေ့တိုင် ကျန်ရှိနေသေးသည့်အင်္ဂလိပ်ခံတပ်ဟောင်းနှင့်စက်ပစ်ကွင်း၊ သည့်နောက် ဆေးရုံနေရာ၊ စစ်တန်းလျား အကြွင်းအကျန်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဗိုလ်တဲနှင့်မနီးမဝေးထီးတည်းကြီး ရှိနေသော စစ်သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတစ်ခုနှင့်နှင်းဆီပန်းများလည်း နောက်ကွယ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။

ကောင်းလူခံတပ်မြို့ဟောင်း လွန်သည်နှင့်ပေအမြင့် ၆၆၂၅ ရှိသော "ပရိပရောင်ဘွမ်"ခေါ်သည့်အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အသုံးပြုခဲ့သော ဆက်သွယ်ရေးမှန်ပြတောင်ကို ပတ်တက်ရသည်။ လမ်းက တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ အတက်ကလည်း မတ်စောက်လာသည်။ နေကလည်း ပူပြင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ချွေးဒီးဒီး ကျအောင် ကြိုးစားတက်ကြရလေသည်။ ရှုဂရင်းဂါးရွာမှ မှန်ပြတောင်အထိ အတက်ငါးမိုင် ခရီးဖြစ်သည်။ သည့်နောက် တောင်ဆင်းခရီးကလည်း ငါးမိုင်ကျော်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

စုစုပေါင်း ယနေ့အတွက် ၁၁ မိုင်ခရီးလျှောက်ကြပြီးသောအခါ ညနေခင်း နေမဝင်ခင် "တဟတ်ထိ" အမည်ရှိသောတောစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြလေသည်။ တည်းခိုရန် အဆောက်အအုံတခု ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း ရွာမရှိချေ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများမှ ရွာသူရွာသားများနှင့်ကလေးသူငယ်များ လာရောက်စုဝေးစောင့်ဆိုင်းကြိုဆိုနေကြသည်။ စုစုပေါင်း အယောက် ၃၀ ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။

တဟတ်ထိစခန်းဟု ဒေသခံများက ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေလင့်ကစား မြေပုံပေါ်တွင်မူ "ရှန်ဝမ်"စခန်းဟု ရေးသားထားသည်။ ပေ ၂၀၀၀ ကျော်အမြင့်ရှိသော နေရာဖြစ်၏။ အနီးအနားတွင် "ရှန်ဝမ်"ဟူသောမြစ်ကစီးဆင်းနေသည်။ သည်ဟာကြောင့်ပင် ရှန်ဝမ်စခန်းခေါ်လေသလားမသိ။ ရှန်ဝမ်မြစ်သည် "နမ့်တီဆမ်"မြစ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သွား၏။ နမ့်တီဆမ်သည်လည်း မလိခမြစ်ကြီးနှင့်ဒူးလင်းတို့ဒေသအတွင်းသို့ပင် မကြာခင်ပေါင်းစည်းသွားမည် ဖြစ်လေသတည်း။

ယိမ်းနွဲ့ပါး